Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

9 септември 2015 година*

„Обжалване — Договор за предоставяне на финансова помощ от Общността по проект в областта на медицинското сътрудничество — Решение на Комисията да събере част от платените авансово суми — Жалба за отмяна — Недопустимост“

По дело C-506/13 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 11 септември 2013 г.,

Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE, установено в Атина (Гърция), за което се явява E. Tzannini, dikigoros,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явява S. Lejeune, в качеството на представител, подпомагана от E. Petritsi, dikigoros, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: A. Tizzano, председател на състава, S. Rodin, A. Borg Barthet, M. Berger и F. Biltgen (докладчик), съдии,

генерален адвокат: P. Cruz Villalón,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 24 февруари 2015 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: гръцки.

Решение

1 С жалбата си Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE (наричано по-нататък „Lito“) иска отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Комисия (T-552/11, EU:T:2013:349, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което, от една страна, се отхвърля искането му за отмяна на дебитно известие, издадено от Европейската комисия на 9 септември 2011 г. за възстановяване на сумата от 83 001,09 EUR, платена в рамките на финансова помощ от Общността в подкрепа на проект в областта на медицинското сътрудничество (наричано по-нататък „дебитно известие“), и от друга страна, се уважава насрещният иск, предявен от тази институция за осъждането на Lito да плати посочената сума ведно с мораторните лихви.

Обстоятелства, предхождащи спора

2 Предхождащите спора обстоятелства са изложени в точки 1—8 от обжалваното съдебно решение, както следва:

„1. Жалбоподателят[, Lito,] е родилен център, специализиран в областта на акушерството, гинекологията и хирургията. Той е член на консорциум, който на 12 май 2004 г. сключва с Комисията [...] договор C510743 относно проект, наречен „Ward In Hand“ (WIH) [наричан по-нататък „проектът WIH“], по който Комисията се ангажира да участва финансово, като внесе няколко транша (наричан по-нататък „договорът“). Проектът [WIH] започва на 1 май 2004 г. и приключва на 31 януари 2006 г. В рамките [на този] проект [...] Комисията плаща на жалбоподателя, под формата на финансова помощ от Европейския съюз, сума в общ размер на 99 349,50 EUR.

2 Член 5, параграф 1 от договора предвижда той да се урежда от белгийското право. Освен това съгласно член 5, параграф 2 от него Общия съд, а при обжалване — Съдът, са единствено компетентни да разрешават всички спорове между Съюза, от една страна, и членовете на консорциума, от друга страна, относно валидността, прилагането или тълкуването на договора.

3 С писмо от 29 април 2009 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че поради нейното участие в проекта WIH тя ще извърши проверка под формата на финансов одит. От това писмо е видно, че в хода на тази проверка жалбоподателят ще трябва да представи по-специално присъствените листове на персонала, нает в рамките на [този] проект. При осъществения от 4 до 6 август 2009 г. одит жалбоподателят не представя присъствените листове, в които са вписвани часовете труд, отработени от неговия персонал, за които Комисията иска възстановяване.

4 С писмо от 20 октомври 2009 г. Комисията предоставя на жалбоподателя проекта на одиторския доклад, в който е посочена липсата на присъствените листове, и го приканва да изложи съображенията си. С електронни съобщения от 13 и 16 ноември 2009 г. жалбоподателят представя съображенията си по резултатите от одита, както и присъствени листове, отнасящи се до работата, извършвана по проекта [WIH]. В писмо от 23 декември 2009 г., към което е приложен окончателният одиторски доклад Комисията поддържа изводите, формулирани в проекта на одиторски доклад.

5 На 25 октомври 2010 г. Комисията изпраща на жалбоподателя предхождащо процедура по събиране на платени суми уведомително писмо, в което е посочена подлежаща на възстановяване сума в размер на 93 778,90 EUR. С писмо от 15 ноември 2010 г. жалбоподателят иска от Комисията да преразгледа и одобри представените преди това от него съображения.

6 След като разглежда представените от жалбоподателя доказателства, с писмо от 24 май 2011 г. Комисията признава участието в проекта [WIH] на един член на персонала, M. V., и приема отчетените часове труд, отработени от нея [по този] проект […], като същевременно подчертава, че в това отношение изискванията на договора не са изпълнени. Освен това Комисията приема осчетоводените непреки разходи в размер на 20 % от признатите преки разходи. Поради това подлежащата на възстановяване сума е намалена на 83 001,09 EUR. С писмо от 17 юни 2011 г. жалбоподателят представя своето становище.

7 Като счита обаче, че отговорът на жалбоподателя не предоставя никакво ново доказателство, от което да се установят часовете труд, отработени от другите членове на персонала в рамките на проекта [WIH], с писмо от 17 август 2011 г. Комисията му изпраща окончателното си становище. Накрая, на 16 септември 2011 г., Комисията изпраща на жалбоподателя [дебитното известие], в което го приканва да плати сумата от 83 001,09 EUR до 24 октомври 2011 г. […].

8 С писмо от 3 ноември 2011 г., получено от жалбоподателя на 15 ноември 2011 г., Комисията му напомня за неговото вземане, като подчертава, че върху него се начислява годишна лихва от 5 %, съответстваща на 11,37 EUR за всеки ден забава, и че в резултат на това към 18 ноември 2011 г. натрупаните лихви възлизат на 284,25 EUR“.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

3 На 24 октомври 2011 г. Lito подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на дебитното известие.

4 С писмената си защита, представена в секретариата на Общия съд на 13 януари 2012 г., Комисията предявява насрещен иск, с който претендира Lito да бъде осъдено да възстанови частично направеното в рамките на проекта WIH финансово участие, както и заплащането на мораторни лихви.

5 В точки 17—31 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че съдържащите се преписката доказателства не позволяват да се стигне до извода, че дебитното известие цели да произведе обвързващи правни последици, които надхвърлят произтичащите от договора последици и които предполагат упражняване на публичноправни властнически правомощия, предоставени на тази институция в качеството ѝ на административен орган. Следователно това дебитно известие не е сред актовете, чиято отмяна може да бъде искана на основание член 263 ДФЕС, така че Общият съд отхвърля като недопустима подадената от Lito жалба за отмяна.

6 В точки 32—81 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда предявения от Комисията насрещен иск, основан на твърдяното нарушение от Lito на договорните му задължения, и в частност на задължението по член 14, параграф 1, буква а) от общите условия на договора, що се отнася до задължението за водене на присъствени листове и за регистриране на часовете труд, отработени от персонала в рамките на проекта WIH. В края на своя анализ Общият съд приема, че този иск е основателен.

7 Ето защо той осъжда Lito да плати на Комисията сумата 83 001,09 EUR като главница, ведно с мораторните лихви в размер на 5 %, изтекли считано от 25 октомври 2011 г. до изплащането на основното задължение.

Искания на страните пред Съда

8 Lito иска от Съда да отмени обжалваното съдебно решение, да разгледа спора по същество и да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

9 Комисията иска от Съда да отхвърли настоящата жалба и да осъди Lito да заплати съдебните разноски.

По жалбата

По първото основание

Доводи на страните

10 С първото основание, в което се твърди неправилно прилагане на член 263 ДФЕС, Lito упреква Общия съд, че допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като приел, че съдържанието на дебитното известие се свежда само до това да изтъкне правата, които Комисията черпи от договорните клаузи, когато трябвало да констатира, че посоченото известие е издадено в рамките на правомощията ѝ за упражняване на публична власт. Прието с цел да има изпълнителна сила в съответствие с разпоредбите на член 299 ДФЕС, дебитното известие представлявало акт, чиято законосъобразност следвало да бъде проверена от съда на Съюза в рамките на жалба за отмяна на основание член 263 ДФЕС.

11 В това отношение Lito припомня, от една страна, че съгласно член 19, параграф 5 от общите условия на договора Комисията си запазила правото да приема решения с изпълнителна сила по смисъла на член 299 ДФЕС. Предвид неоднозначния характер на разглеждания документ, признат за такъв от Общия съд в точка 29 от обжалваното съдебно решение, подадената от Lito жалба във всички случаи трябвало да се уважи, за да се запази правото на съдебна защита, гарантирано в член 47, първа алинея от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

12 От друга страна, обстоятелството, че самият основен текст на дебитното известие се позовава и на възможността да се използва процедурата, предвидена в член 299 ДФЕС, трябвало да накара Общия съд да приеме, в приложение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, че подадената от Lito жалба за отмяна е допустима.

13 Lito допълва, че като приема датата, на която изтича срокът за плащането на търсената сума, определена едностранно от Комисията в дебитното известие, за дата, от която започват да текат лихвите, Общият съд косвено признал в точки 73 и 77 от обжалваното съдебно решение, че дебитното известие има изпълнителен характер и следователно не представлява чисто уведомителен документ.

14 Комисията счита, че първото основание, което не почива на никакво правно основание, трябва да бъде отхвърлено като недопустимо. При условията на евентуалност, след като Общият съд се позовал на мотивите на своето определение Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Комисия (T-353/10, EU:T:2011:589) и това решение е придобило сила на пресъдено нещо, вече не може да се оспорва твърдението, че дебитното известие представлява подготвителен акт с уведомителен характер, който няма изпълнителна сила.

Съображения на Съда

15 С първото си основание по същество Lito твърди, че Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, когато приел, че дебитното известие няма характеристики на обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС.

16 Съгласно постоянната съдебна практика жалбата за отмяна на основание член 263 ДФЕС може да се подава срещу всички приети от институциите актове, независимо от техния характер или форма, чиято цел е да породят задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено неговото правно положение (вж. в този смисъл решения IBM/Комисия, 60/81, EU:C:1981:264, т. 9 и Internationaler Hilfsfonds/Комисия, C-362/08 P, EU:C:2010:40, т. 51).

17 Жалбата за отмяна цели да осигури спазването на правото при тълкуването и прилагането на Договора за функционирането на Европейския съюз и при това положение би било в противоречие с тази цел условията за допустимост на жалбата да се тълкуват дотолкова ограничително, че техният обхват да се сведе само до категориите актове, посочени в член 288 ДФЕС (вж. в този смисъл решение IBM/Комисия, 60/81, EU:C:1981:264, т. 8).

18 Така или иначе тази компетентност за тълкуване и прилагане на разпоредбите на Договора от съда на Съюза не се отнася до случаите, в които правното положение на жалбоподателя се вписва в рамките на договорни отношения, чийто правен режим е уреден от националния закон, посочен от договарящите страни.

19 Всъщност, ако съдът на Съюза приеме, че е компетентен да се произнася по отмяната на актове, които са част от чисто договорни отношения, той би рискувал не само да обезсмисли член 272 ДФЕС, съгласно който арбитражна клауза може да възлага на Съюза правораздавателна компетентност, но освен това, в случай че договорът не съдържа подобна клауза, да разшири правораздавателната си компетентност си отвъд границите, установени в член 274 ДФЕС, който възлага на националните юрисдикции обща компетентност по спорове, по които Съюзът е страна (вж. в този смисъл решение Maag/Комисия, 43/84, EU:C:1985:328, т. 26).

20 Следователно при наличието на договор, който обвързва жалбоподателя и една от институциите, юрисдикциите на Съюза могат да бъдат сезирани с жалба на основание член 263 ДФЕС само ако обжалваният акт цели да произведе обвързващи правни последици, излизащи извън обвързващото страните договорно правоотношение, които предполагат упражняването на публичноправни властнически правомощия, възложени на договарящата институция в качеството ѝ на административен орган.

21 В това отношение е важно да се подчертае, че в хипотезата, при която институция, и по-конкретно Комисията, избере да предостави финансови вноски посредством договор в рамките на член 272 ДФЕС, тя е длъжна да се придържа към тези рамки. Така в отношенията си със своите съдоговорители тя по-специално следва да избягва използването на двусмислени формулировки, които договарящите страни могат да възприемат в смисъл, че попадат в обхвата на правомощията за едностранни решения, които излизат извън рамките на договорните клаузи.

22 В случая, както Общият съд отбелязва в точка 28 от обжалваното съдебно решение, нито един документ от преписката не позволява да се направи изводът, че Комисията е действала, използвайки публичноправните си властнически правомощия.

23 Що се отнася по-специално до дебитното известие, от точки 25 и 26 от обжалваното съдебно решение е видно, че то е част от договорния контекст, тъй като цели събирането на вземане, чието основание е в клаузите на този договор. Всъщност дебитното известие трябва да се възприема в смисъл, че представлява покана за изпълнение, определяща датата, на която

истича срокът за плащане, както и условията за плащане, и че не може да бъде приравнено на изпълнително основание, макар да споменава реда за изпълнение по член 299 ДФЕС като една от възможностите, които Комисията има, в случай че длъжникът не плати на определената дата.

24 Ето защо Общият съд основателно в точка 28 от обжалваното съдебно решение стига до извода, че дебитното известие няма правно действие, което произтича от упражняването на публичноправни властнически правомощия, а напротив, то трябва да се разглежда като неразривно свързано с договорните правоотношения, които съществуват между Комисията и Lito.

25 От гореизложеното следва, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, когато в точка 30 от обжалваното съдебно решение е приел, че не може да бъде валидно сезиран с жалба на основание член 263 ДФЕС.

26 Освен това следва да се подчертае, че независимо от факта, че в точка 29 от обжалваното съдебно решение Общият съд признава двусмисления характер на дебитното известие, правото на ефективна съдебна защита, гарантирано в член 47, първа алинея от Хартата, изобщо не е накърнено. Всъщност, както е видно от практиката на Съда, този член няма за цел да променя предвидената в Договорите система за съдебен контрол, и по-специално правилата, свързани с допустимостта на исковете или жалбите, подадени пряко пред юрисдикцията на Съюза, както е видно и от разясненията относно този член, които съгласно член 6, параграф 1, трета алинея ДЕС и член 52, параграф 7 от Хартата трябва да се вземат предвид при нейното тълкуване (решение Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет, C-583/11 P, EU:C:2013:625, т. 97, както и определение Von Storch и др./ЕЦБ, C-64/14 P, EU:C:2015:300, т. 55).

27 Що се отнася до довода на Lito, изведен от твърдяно нарушение от Общия съд на принципа на защита на оправданите правни очаквания, следва да се припомни, че макар съгласно постоянната съдебна практика възможността да се позове на този принцип на защита на оправданите правни очаквания да съществува за всеки икономически оператор, у когото дадена институция е създала основателни надежди за запазване на съществуващо положение (вж. в този смисъл решение Di Lenardo и Dilexport, C-37/02 и C-38/02, EU:C:2004:443, т. 70 и цитираната съдебна практика), Lito все пак не е доказало по какъв начин Комисията е създала у него такива надежди, що се отнася до твърдяната допустимост на подадената от него жалба за отмяна.

28 Що се отнася до довода, свързан с началната датата за капитализиране на мораторните лихви, отправен срещу точки 73—77 от обжалваното съдебно решение, той следва да се провери в рамките на третото основание.

29 От посоченото по-горе следва, че първото основание трябва да се отхвърли по същество.

По второто основание

Доводи на страните

30 С второто основание, в което се твърди грешка при прилагане на понятието за недължимо платена сума, Lito упреква Общия съд за това, че в точки 47—69 от обжалваното съдебно решение изопачил понятието за възстановяване на неоснователно платени суми, както следва от член 1376 от белгийския граждански кодекс, както и за това, че го е приложил неправилно към фактите в главното производство.

31 Lito твърди, от една страна, че условията за прилагане на член 1376 от белгийския граждански кодекс изискват умисъл или грешка, субективен елемент, който в случая липсвал. От друга страна, релевантната дата, за която да се приеме, че плащането е недължимо, била датата, на която то е получено, съответстваща на реализирането на проекта WIH. Според Lito обстоятелството, че не е представило присъствените листове, не може да бъде приравнявано на нереализиране на този проект.

32 Lito счита, че в точка 56 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно отхвърлил представените ex post присъствени листове, които носят логото на дружеството, потвърждавайки по този начин автентичността им. Lito припомня, че поради настъпило сливане с предприятията от съответната група, към датата на одита то не било в състояние да възстанови създадените по електронен път файлове.

33 Освен това Lito твърди, че добросъвестно било убедено, че Комисията се е отказала да търси правата си, при положение че в продължение на почти пет години след реализирането на проекта WIH не проявила никакъв интерес.

34 Според Комисията второто, от четвъртото до шестото и осмото основание следвало да се анализират заедно и всички те да бъдат отхвърлени като недопустими, доколкото с тях се искало преразглеждане на фактите и доказателствата, не се сочели оспорваните обстоятелства, липсвала дори критика на обжалваното съдебно решение и представлявали дословно възпроизвеждане на вече представените пред Общия съд основания.

35 При условията на евентуалност Комисията твърди, че от точки 56—59 от обжалваното съдебно решение е видно, че Общият съд изобщо не е променил или изопачил съдържанието на представените доказателства, когато отхвърлил, тъй като не отговарят на определените договорни изисквания, представените от Lito ex post присъствени листове, както и изпратените на Комисията в хода на проекта WIH периодични доклади за напредъка.

Съображения на Съда

36 Що се отнася до прилагането на понятието за недължимо платена сума, в точки 48—50 от обжалваното съдебно решение Общият съд припомня договорните разпоредби, и по-конкретно член 13, параграф 1, първа алинея и член 14, параграф 1, буква а), трета алинея от общите условия на договора, според които Lito е било длъжно да регистрира часовете труд, отчетени по проекта WIH, и да осигури заверяването им поне веднъж месечно от определеното за тази цел лице или от лицето, което има разрешение да направи това.

37 След като в точка 51 от обжалваното съдебно решение подчертава значението на свързаните с финансовите условия задължения, Общият съд констатира в точки 52 и 53 от обжалваното съдебно решение, че от окончателния одиторски доклад е видно, че Lito не е регистрирало часовете труд в съответствие с договорните клаузи.

38 Общият съд отхвърля в точки 55 и 56 от обжалваното съдебно решение доводите на Lito относно невъзможността да представи присъствените листове, тъй като е настъпило сливане. В това отношение Общият съд приема, че представените ex post от Lito присъствени листове не са датирани, нито заверени от определеното за тази цел лице, противно на изрично предвиденото в член 14, параграф 1, буква а) от общите условия на договора, и поради това не могат да бъдат приети като средство за доказване на отработените по проекта WIH часове труд.

39 Доколкото в рамките на настоящото основание Lito изтъква същия довод като вече представения в първоинстанционното производство, без да доказва в какво се състои грешката, която според него Общият съд допуснал в точки 55 и 56 от обжалваното съдебно решение, това основание следва да се отхвърли като недопустимо съгласно постоянната практика на Съда (вж. по-специално решение Interporc/Комисия, C-41/00 P, EU:C:2003:125, т. 16).

40 Що се отнася до твърдението за изопачаване на понятието за възстановяване на неоснователно платени суми, то трябва да се отхвърли като неоснователно.

41 Всъщност Общият съд не може да бъде упрекван в каквото и да било изопачаване на разпоредбите на белгийското право, тъй като в точка 64 от обжалваното съдебно решение той приема, че представянето на присъствени листове е самостоятелно договорно задължение, чието неспазване представлява нарушение на договора, което може да доведе до възстановяване на платените авансово суми.

42 От това следва, че възстановяването на платените суми може да бъде изисквано независимо от датата, на която е реализиран проектът WIH, или от твърдението за субективния характер в белгийското право на възстановяването на неоснователно платени суми.

43 Освен това и съгласно цитираната в точка 27 от настоящото решение съдебна практика Lito не може да твърди нарушение на принципа за защита на оправданите правни очаквания при липсата на конкретни уверения от страна на Комисията относно това какво би се случило с евентуален иск за възстановяване на неоснователно платени суми.

44 От изложеното следва, че второто основание трябва да бъде отхвърлено като частично недопустимо и частично неоснователно.

По третото основание

Доводи на страните

45 С третото основание Lito упреква Общия съд, че нарушил основните принципи на правото на Съюза, и по-конкретно правото на изслушване и правото на справедлив съдебен процес, когато в точки 73—77 от обжалваното съдебно решение го осъжда да плати мораторни лихви, без да вземе предвид неговите доводи, че предвид чисто уведомителния характер на дебитното известие не би могло да се счита, че то определя срока за плащане, при неспазването на който започват да текат лихви за забава.

46 Lito твърди, че началният момент за капитализиране на тези лихви е незаконосъобразен, доколкото Комисията го определила едностранно в дебитното известие, документ, квалифициран от Общия съд като „уведомителен“. Lito допълва, че Общият съд не мотивирал в достатъчна степен съображенията си относно процента на лихвите и началния момент на капитализирането им.

47 Комисията припомня, че Общият съд задал на страните конкретни въпроси относно лихвения процент и в своя анализ взел предвид представените от тях доводи.

Съображения на Съда

48 В самото начало следва да се припомни, че правото на изслушване в рамките на съдебния процес не предполага, че съдът е длъжен да включи в решението си изцяло всички твърдения на всяка една от страните. За смета на това посоченото право предполага съдът, след като

изслуша тези твърдения и прецени доказателствата, да се произнесе по исканията на жалбата и да мотивира решението си (вж. по-специално решения Schröder и др./Комисия, C-221/97 P, EU:C:1998:597, т. 24, и Technische Glaswerke Ilmenau/Комисия, C-404/04 P, EU:C:2007:6, т. 125).

49 При това положение следва да се провери дали когато в точки 73—77 от обжалваното съдебно решение се произнася по лихвите за забава, Общият съд се е съобразил с тези изисквания.

50 В това отношение трябва да се отбележи, че в точки 74—77 от обжалваното съдебно решение Общият съд прилага член 19, параграф 2 от общите условия на договора. Както следва по-специално от точка 44 от това решение, посочената разпоредба предвижда лихвите за забава да обхващат периода, който започва в деня, следващ определената от Комисията дата за плащане на дължимата сума, и приключва вечерта на датата, на която се плати цялата дължима сума. Тази разпоредба предвижда също, че при неплащане на определената от Комисията дата, върху дължимата от съдоговорителя сума се начислява лихва в размера, посочен в член 3, параграф 6 от тези условия, съгласно който лихвеният процент е прилаганият от Европейската централна банка (ЕЦБ) за основни операции по рефинансиране, увеличен с 3,5 %.

51 Няма обаче съмнение, че Lito в нито един момент от производството не е оспорило валидността на тези договорни клаузи.

52 Освен това, след като в точка 75 от обжалваното съдебно решение отбелязва, че приложимият лихвен процент е 1,5 %, Общият съд приема, предвид увеличението, което следва да се приложи, че размерът на лихвите за забава, начислявани считано от 25 октомври 2011 г. — денят, следващ посочената в дебитното известие дата за плащане — е 5 %.

53 От гореизложеното следва, че Общият съд е извършил правилна преценка на договорните разпоредби, като е мотивирал надлежно своето решение.

54 Следователно третото основание трябва да се отхвърли по същество.

По четвъртото основание

Доводи на страните

55 С четвъртото основание, в което твърди прилагане на неправилни правни критерии при преценката на доказателствата, Lito упреква Общия съд в това, че в точки 52—56 от обжалваното съдебно решение приел, че то не е създало регистър на часовете труд и че представените присъствени листове не отговаряли на установените в договора изисквания, макар предоставените ex post присъствени листове да били изготвени на официални бланки на предприятието и наличието на лого да потвърждавало оригиналния им характер. При тази преценка Общият съд стигнал до погрешни констатации, изопачавайки съдържанието на представените от Lito доказателства, и дал неправилна правна квалификация на тези доказателства.

56 Отново неправилно в точки 60—64 от обжалваното съдебно решение Общият съд приел, че предоставянето на кореспонденцията между лицата, работили по проекта WIH, не може да докаже в продължение на колко време те действително са работили в рамките на този проект, при положение че доказателствената сила на тази кореспонденция следвала по-специално от факта, че въз основа на нея Комисията намалила a posteriori размера на сумата, чието възстановяване иска.

57 Lito счита, че Общият съд допуснал грешка и в точка 61 от обжалваното съдебно решение, като постановил, че не следва да издирва в представените от Lito приложения обстоятелствата, които биха могли да обосноват доводите му, макар в точка 63 от същото решение той да се основава на факта, че съдържанието на тези приложения се отнася до обстоятелства от административен или чисто организационен характер.

58 Комисията твърди, че анализът на Общия съд на допустимите разходи е част от преценката на фактическите обстоятелства, която не може да бъдат преразглеждана от Съда. Във всички случаи в точка 61 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно приел, че той не следва да издирва обстоятелствата, които биха могли да обосноват доводите на Lito, в едно обемно приложение, което освен това се отнася само до елементи от реализацията на проекта WIH, които могат да докажат доброто му изпълнение.

Съображения на Съда

59 Доводите срещу точки 52—56 от обжалваното съдебно решение следва веднага да се отхвърлят, тъй като се припокриват, под формата на твърдяно изопачаване на доказателства, с доводите, които вече бяха повдигнати в рамките на второто основание и които в точка 40 от настоящото решение бяха отхвърлени като недопустими.

60 Що се отнася до довода относно преценката на представените от Lito приложения, следва да се констатира, че то възпроизвежда основно доводите, които вече е представило в първоинстанционното производство, както следва по-специално от точки 61—63 от обжалваното съдебно решение.

61 В него обаче Общият съд приема, че не следва да анализира подробно представените от Lito обемни приложения, по-специално поради факта че тези документи така или иначе не могат да докажат действително посветеното на проекта WIH работно време. Той допълва, че доказателствената сила на представената кореспонденция не би могла да бъде изведена и от факта, че Комисията се е съгласила да счита за допустими отчетените часове труд за едно от наетите лица, при положение че такова обстоятелство не може да обоснове часовете труд на другите наети лица в рамките на предвидената в разпоредбите на договора система за регистриране на часовете труд.

62 От гореизложеното следва, че с доводите си Lito само критикува извода, до който Общият съд стига в точки 62 и 63 от обжалваното съдебно решение, и в действителност цели просто преразглеждане на представената пред Общия съд жалба, което е извън компетентността на Съда (вж. по-специално решение Reynolds Tobacco и др./Комисия, C-131/03 P, EU:C:2006:541, т. 50).

63 Следователно този довод трябва да бъде отхвърлен като явно недопустим.

64 Що се отнася до критиката към Общия съд, свързана с точка 63 обжалваното съдебно решение, изобщо не може да се приеме, че в съображенията на Общия съд има противоречие, тъй като не той е извършил анализ на съдържанието на представените приложения, а противоречията следват от информацията на Комисията, която Lito не е оспорило.

65 Вследствие на това четвъртото основание трябва да се отхвърли като частично недопустимо и частично неоснователно.

По петото основание

Доводи на страните

66 В петото основание се твърди грешка при прилагане на правото, допусната от Общия съд при преценката на правното естество на присъствените листове.

67 Lito твърди, че макар несъмнено всяко предприятие да е задължено да изготвя периодични отчети, които дават възможност да се опише за всяко наето лице и за всяка единица работното време, посветено на проекта WIH, това задължение все пак не може да премахне предоставения труд, без да представлява непропорционално и дори несправедливо задължение. Тъй като понятието за периодичен отчет не е дефинирано нито в европейското законодателство, нито в съдебната практика на Съюза, би следвало във всеки отделен случай да се определи степента на точност, изисквана за всеки доклад в зависимост от конкретните нужди.

68 Комисията припомня, че в договорите относно програми, по които се предоставя финансова помощ, бенефициерът е правно задължен да регистрира и да декларира точно разходите си и да обосновава допустимостта им. В този контекст тя уточнява още, че реализацията на даден проект е непълно независима от задължението на бенефициера да обосновава допустимостта на разходите си.

Съображения на Съда

69 В самото начало следва да се констатира, че Lito отново само възпроизвежда вече представените от него в първоинстанционното производство доводи, както по-специално следва от прочита на точка 43 от обжалваното съдебно решение.

70 Освен това, макар Lito да критикува мотивите на Общия съд, като се основава на принципа на пропорционалност, все пак то изобщо не посочва коя точка от мотивите на обжалваното съдебно решение е обект на тази критика.

71 При тези обстоятелства Съдът не е в състояние да изпълни задачата, която му е възложена в рамките на обжалването, и да осъществи своя контрол за законосъобразност (вж. определение Greinwald/Wessang, C-608/12 P, EU:C:2014:394, т. 28).

72 Следователно петото основание трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.

По шестото основание

Доводи на страните

73 С шестото основание, в което се твърди нарушение на правото на справедлив съдебен процес и на процесуалните правила, които гарантират спазването на правото на защита и на равни процесуални възможности между съдоговорителите, Lito упреква Общия съд за това, че в точка 56 от обжалваното съдебно решение съвсем произволно приел, че присъствените листове, представени от Lito в приложенията, не отговарят на определените в договорните разпоредби изисквания, а в точка 63 от същото решение приел, че тези листове не могат да докажат действително посветеното на проекта WIH работно време.

74 Тъй като Комисията едностранно приела, че представените присъствени листове не са годни да установят часовете труд, отработени в рамките на този проект, и Общият съд възприел тези мотиви, като се основал на договорните разпоредби, Lito се оказало в по-неизгодно положение

от тази институция, която в настоящия спор била едновременно съд и страна. От това следвало, че договорните разпоредби съдържат злоупотреба и противоречат на принципа на пропорционалност.

75 Комисията счита, че Общият съд надлежно е преценил, на основание на обвързващите страните договорни клаузи, всички представени доказателства, като е спазил правото на защита, както и принципа на равни процесуални възможности между страните.

76 Що се отнася до твърдението, че условията на договора имат характер на злоупотреба и че не съответстват на принципа на пропорционалност, Комисията счита, че тези твърдения са формулирани за пръв път на етапа на жалбата и при това положение трябва да бъдат отхвърлени като недопустими.

Съображения на Съда

77 Що се отнася до шестото основание, което отново е насочено срещу точки 56 и 63 от обжалваното съдебно решение, които вече бяха анализирани в рамките второто и четвъртото основание, достатъчно е да се припомни, че Общият съд е взел предвид кореспонденцията, представена от Lito като доказателство, но че я е счел за недостатъчна, тъй като не е могла да докаже, в съответствие с договорните клаузи, работното време, което наетите от Lito лица действително са посветили на проекта WIH.

78 При тези условия Общият съд не може да бъде упрекван, че е приел произволно решение, в нарушение на изискванията на правото на справедлив съдебен процес.

79 Що се отнася до твърдението, че договорните разпоредби били непропорционални и дори съдържали злоупотреба, следва да се констатира, че Lito в нито един момент от производството не е оспорило валидността на приложимите между страните договорни разпоредби.

80 Когато в рамките на настоящата жалба поддържа, че тези договорни разпоредби съдържат злоупотреба и противоречат на принципа на пропорционалност, Lito навежда за пръв път пред Съда основание, което не е било повдигнато пред Общия съд.

81 В производството по обжалване обаче правомощията на Съда по принцип се свеждат до преценка на правното решение, дадено във връзка с обсъдените в първоинстанционното производство основания (вж. по-специално решение Sison/Съвет, C-266/05 P, EU:C:2007:75, т. 95 и цитираната съдебна практика).

82 От изложеното следва, че шестото основание трябва да бъде отхвърлено като частично недопустимо и частично неоснователно.

По седмото основание

Доводи на страните

83 Със седмото основание, в което Lito твърди грешка при преценката на правното естество на методите за оценка на разходите, след като припомня различните модели, благодарение на които могат да се определят допустимите разходи, това дружество изтъква, че дебитното известие трябва да бъде отменено поради факта, че в него не е взет предвид методът на общите разходи, от които са приспаднати фиксираните административни разходи.

84 Комисията счита, че доводите на Lito не могат да поставят под въпрос съображенията на Общия съд в обжалваното съдебно решение.

Съображения на Съда

85 Следва да се отбележи, както следва от точка 42 от обжалваното съдебно решение, че насрещният иск на Комисията се основава, на първо място, на неизпълнението от Lito на неговото задължение да води присъствени листове в съответствие с член 14, параграф 1, буква а) от общите условия на договора, и на второ място, на факта, че Lito неправилно се основало на метода на общите разходи за изчисляването на непреките разходи по проекта WIH.

86 При положение че в точки 47—64 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема основателността на насрещния иск въз основа на първия мотив, доводът, основан на метода на общите разходи, не следва да бъде анализиран.

87 Така твърдението, което Lito формулира във връзка с преценката на правното естество на методите за оценка на разходите, трябва да бъде отхвърлено, тъй като не може да доведе до отмяна на обжалваното съдебно решение.

88 Следователно седмото основание трябва да бъде отхвърлено като неотносимо.

По осмото основание

Доводи на страните

89 С осмото основание Lito упреква Общия съд, че допуснал грешка при прилагане на правото, когато не приел, че представлява злоупотреба поведението на Комисията, поискала възстановяване на платените суми, макар в своето писмо от 24 май 2011 г. тя да приема, че работата по проекта WIH е била постоянна и ефикасна. Според Lito фактът, че не е могло да представи присъствените листове при извършването на одита, не може да бъде приравнен на неизпълнение на основно задължение по договора, което се състои в реализиране на проекта WIH.

90 Комисията счита, че договорните разпоредби, с които Lito доброволно се е обвързало при сключването на договора, изобщо не представляват злоупотреба, нито противоречат на принципа на пропорционалност.

Съображения на Съда

91 Важно е веднага да се констатира, че в рамките на осмото си основание Lito само възпроизвежда доводите, които вече са били представени пред Общия съд, без всъщност да сочи критикуваните елементи от съдебното решение, чиято отмяна иска, нито правните доводи, които подкрепят конкретно това искане. Така Lito цели в действителност просто преразглеждане на представената пред Общия съд жалба, което е извън компетентността на Съда (вж. по-специално решение Eurocoton и др./Съвет, C-76/01 P, EU:C:2003:511, т. 46 и 47).

92 Поради това осмото основание трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.

93 Във всички случай доводът трябва да се отхвърли и като необоснован.

94 Всъщност трябва да се отбележи, че съгласно постоянната съдебна практика е налице злоупотреба с власт, когато дадена институция упражнява правомощията си с единствената или поне определяща цел да постигне различни от изложените цели или да избегне процедура, специално предвидена от Договора, за да се противодейства на конкретните обстоятелства (решения Обединено кралство/Съвет, C-84/94, EU:C:1996:431, т. 69, Windpark Groothusen/Комисия, C-48/96 P, EU:C:1998:223, т. 52 и Swedish Match, C-210/03, EU:C:2004:802, т. 75).

95 Така злоупотребата с власт представлява един от елементите, съгласно който съдът на Съюза преценява законосъобразността на обжалвания акт в производство по жалба за отмяна на основание член 263 ДФЕС (вж. в този смисъл решение Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, EU:C:1970:114, т. 3).

96 За сметка на това в производство по иск, предявен на основание член 272 ДФЕС, ищецът може да упреква договарящата институция само за нарушения на клаузите на договора или за нарушения на приложимото за този договор право (вж. в този смисъл решение Комисия/Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, т. 11).

97 От това следва, че основанието за отмяна, в което се твърди злоупотреба на Комисията и чиято цел е Общият съд да се произнесе по законосъобразността на обжалвания акт предвид правилата на Договора, трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.

98 Все пак, ако осмото основание би трябвало да се възприема като твърдение, че в рамките на договорните ѝ правоотношения с Lito Комисията извършила злоупотреба, то би следва да се констатира, че в нито един момент от производството Lito не е оспорило нито тълкуването на договорните разпоредби, което Общият съд прави в точки 48—53 от обжалваното съдебно решение, нито информацията на Комисията относно размера на сумата, чието възстановяване е поискано, както следва от точка 65 от обжалваното съдебно решение.

99 Освен това от твърдението на Lito, че всъщност реализацията на проекта WIH представлява основното задължение по договора, също не може да се стигне до извода, че поведението на Комисията представлява злоупотреба, при положение че в точка 64 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че Lito не е изпълнило задължението си да води присъствени листове и да регистрира отработените от персонала часове труд в съответствие с член 14, параграф 1, буква а) от общите условия на договора.

100 Следователно осмото основание трябва да бъде отхвърлено като недопустимо и при всички положения като неоснователно.

По деветото основание

Доводи на страните

101 Със своето девето основание, в което твърди липса на мотиви, Lito упреква Общия съд, че не е приел, че дебитното известие е лишено от правно основание, тъй като в това отношение не било достатъчно позоваването на писмата от 24 май 2011 г. и 17 август 2011 г.

102 Комисията счита, че доводите на Lito трябва да бъдат отхвърлени като необосновани.

Съображения на Съда

103 С деветото основание Lito по същество упреква Общия съд, че не се произнесъл по второто основание, повдигнато в рамките на жалбата за отмяна в първоинстанционното производство и свързано с липсата на мотиви в дебитното известие.

104 От една страна обаче, следва да се отбележи, че доводът, изведен от липсата на мотиви на основание член 296 ДФЕС, не може да бъде приет в рамките на иск, предявен в съответствие с член 272 ДФЕС.

105 От друга страна, трябва да се констатира, че в рамките на анализа на основателността на насрещния иск, в точки 65—69 от обжалваното съдебно решение Общият съд проверява изчисляването на исканата от Комисията сума въз основа на предоставената от последната информация, която не е оспорена от Lito.

106 Освен това в точки 70—72 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че Комисията надлежно е уточнила условията за възстановяване и датата на плащане на исканите суми, както следват от писмото от 24 май 2011 г. и от информацията, съдържаща се в самото дебитно известие под заглавие „Условия за плащане“.

107 От това произтича, че що се отнася до задължението за мотивиране, Общият съд не може да бъде упрекнат в каквато и да било грешка при прилагане на правото и поради това деветото основание следва да бъде отхвърлено по същество.

По десетото основание

Доводи на страните

108 С десетото и последно основание, в което се твърди нарушение на принципа за защита на оправданите правни очаквания, Lito упреква Общия съд в това, че не е приел, че Комисията е санкционирала обикновени отклонения в процедурата, която е трябвало да се спази, когато пет години след приключването на програмата, която е в основата на проекта WIH, е поискала възстановяването на платените суми, независимо от факта, че проучвателната работа е извършена добросъвестно и финансовата помощ е получена в съответствие с договорните задължения.

109 Комисията припомня, че предмет на спора е не проектът WIH, управляван от Lito, а неговото изпълнение на задълженията му, свързани с определянето на допустимите разходи. Освен това Комисията твърди, че не е създавала у Lito каквито и да било правни очаквания.

Съображения на Съда

110 Що се отнася до принципа на защита на оправданите правни очаквания, както е видно от съдебната практика, припомнена в точка 27 от настоящото решение, достатъчно е да се констатира, че Lito не е доказало по какъв начин Комисията е създала у него надежди относно прилагането на методите за определяне на допустимите разходи, които се различават от уговорените в договора.

111 Следователно този довод на Lito трябва да се отхвърли като неоснователен.

112 Що се отнася до срока, в който Комисията може да иска възстановяването на платените суми, трябва да се подчертае, както следва от точка 79 от обжалваното съдебно решение, че ако съгласно член 17, параграф 1 от общите условия на договора Комисията може да извършва одит на някой от участниците в срок от пет години, считано от приключването на съответната програма, a fortiori тя може с право да иска възстановяването на платените суми в същия срок.

113 Освен това, като се основава на добросъвестното изпълнение на проучвателните работи по проекта WIH, Lito отново се опитва да прикрие факта, че настоящият спор се отнася единствено до твърдяното нарушение на задължението да води присъствени листове и да регистрира часовете труд, отработени от персонала, предвидено в член 14, параграф 1, буква а) от общите условия на договора.

114 Следователно доводите на Lito трябва да се отхвърлят като неоснователни.

115 Ето защо повдигнатото от Lito десето и последно основание трябва да бъде отхвърлено по същество.

116 От всичко гореизложено следва, че никое от повдигнатите от Lito основания в подкрепа на неговата жалба не може да бъде прието.

117 Поради това жалбата трябва да бъде отхвърлена изцяло.

По съдебните разноски

118 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Lito е загубило делото и Комисията е направила искане за осъждането му, това дружество трябва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE да заплати съдебните разноски.

Подписи